په اورونو کې سندرې

(شعري ټولګه)

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اورونو کې سندرې

شاعر

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	په اورونو کې سندرې
شاعر:	محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۷۲ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د شاعر پرله پسې نومره:	(۱۰)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۰)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	د دویم چاپ سریزه	۱
۲	سریزه	۴
۳	تاب	۱۰
۴	د ارواګانو سلګۍ	۱۲
۵	ساده قتل	۱۳
۶	د ژوند رنګ	۱۵
۷	سهوه	۱۶
۸	نامعلوم قبرونه	۱۸
۹	اسمان او ځمکه پوه دي	۲۰
۱۰	نیمه لاره	۲۲
۱۱	ستوري ستوري اوښکې	۲۴
۱۲	ماتې هیلې	۲۶
۱۳	د ځلورو کلو شپې مې	۲۸
۱۴	د کفر رحم	۲۹
۱۵	کیسې	۳۱
۱۶	له ځانه سره جنګ	۳۳
۱۷	لکه وختونه چې وختونو کې مري ۳۵	
۱۸	وینې تخیل	۳۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹	د شعر په پاڼو	۳۸
۲۰	زهر	۴۰
۲۱	دا په کومو سترګو ګورې !	۴۲
۲۲	برې که نابرې	۴۳
۲۳	سپېڅلی غرور	۴۵
۲۴	د سپينو خولو پرخې	۴۷
۲۵	د اوښکو سباوون	۴۹
۲۶	زهرجنه خندا	۵۱
۲۷	دخندا وزرونه	۵۳
۲۸	امام شکرونه باسي	۵۵
۲۹	د اور په جېل کې	۵۷
۳۰	پوړنی	۵۹
۳۱	درېڼا حورو !	۶۱
۳۲	د زهرو فصل	۶۳
۳۳	چاويل چې د ګلونو ښار به وران شي؟	۶۵
۳۴	ولوليز پسرلی	۶۷
۳۵	د اوښکو احرام	۶۹
۳۶	اودګلو دسندرواتڼ بيا له سره وران شو	۷۱
۳۷	يوجانان او يو جام	۷۳
۳۸	خواږه خواږه زخمونه	۷۵
۳۹	دستورو قافله	۷۷
۴۰	مړاوی جانان	۷۹
۴۱	دسمال	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۲	د مینې پیغمبر	۸۳
۴۳	د سرو ټپونو کان ۸۵	
۴۴	د پاڼو مومن	۸۷
۴۵	د صراط پُل	۸۹
۴۶	د جام جنازه	۹۱
۴۷	د سندرو په وزرونو	۹۳
۴۸	شهید غرونه	۹۵
۴۹	څلور شپې	۹۷
۵۰	ستوري لمرونه	۹۹
۵۱	د روح سپېڅلی زور	۱۰۱
۵۲	د شعر پري	۱۰۳
۵۳	سندریزه وږمه	۱۰۵
۵۴	د شعر حجاب	۱۰۷
۵۵	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ټولګې پر دويم چاپ څو خبرې

((په اورونو کې سندرې)) زما د شعرونو دويمه ټولګه ده چې پر ۱۳۷۲ل کال په پېښور کې چاپ شوې ده. په دې ټولګه کې اکثره هغه شعرونه راغلي، چې ما د خپل تحصيل او تر هغه وروسته د تنظيمواکۍ پر مهال ليکلي او يو څو داسې شعرونه په کې هم شته چې د طالبانو د واکمنۍ د لومړيو کلونو په بهير کې ليکل شوي دي. دا ټولګه هغه وخت د هېواد د تکړه شاعر ښاغلي عبدالمالک بېکسيار په

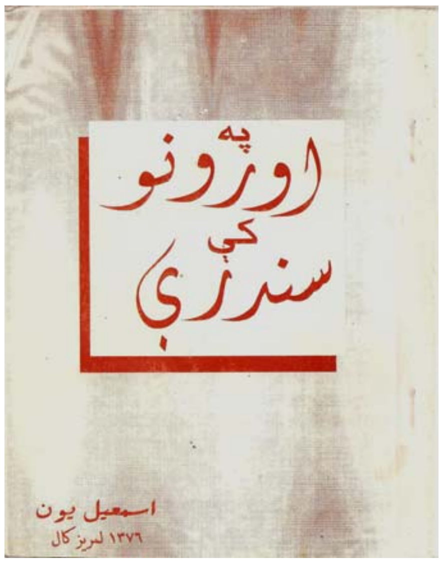

زيات ټينګار او مالي لګښت خپره شوه، که د هغه ټينګار نه واى، نو دا ټولګه ما هغه مهال نه خپروله. له هغه وخته بيا تر دې دمه زه پر يو لړ کلتوري، سياسي او ټولنيزو چارو دومره مصروف شوم، چې زما شاعرۍ ته يې ډېر زيان ورساوه. شعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تقدس دی، زيات ذهد ، تقوا و خلوت ته ضرورت لري، له سياسي او ټولنيزو کارونو او په دې لاره کې له پرتو د پوانو او لپوانو سره، د شعر ملکه، الهه او پرښته يو ځای مزل نه کوي او نه د شعر ښکلا د سياست له بدرنګيو سره غاړه غړې حرکت کوي، نو ځکه که څوک غواړي يوازې شاعر پاتې شي، بايده دي، چې خپل ذهن او قلم پر نورو ګڼو کارونو مصروف نه کړي. د شعر ښاپېرۍ يوازې ذهد ، ښکلا او تخيل مني؛ له نورو ګڼو چارو سره يې کار نه شته. په همدې خاطر څومره چې زما نور کارونه ډېرېدل، د شعر ښاپېرۍ راڅخه مروربدله او لرې کېدله، خو بيا به هم کله په خوب او کله په ويښه راتله او زما د ذهني روزګار د ارامتيا سبب به کېدله او روحي ستړيا به يې رانه وړله. تر دې ټولګې وروسته مې کله کله شعرونه ليکلي دي، خو دومره لا نه دي، چې د يوې بلې ځانګړې شعري ټولګې بڼه خپله کړي.

زه هم په شعر پسې منډې نه وهم، کله چې دا ښاپېرۍ خپله راشي، نو بيا ورسره د زړه خواله کوم. هر کله چې زما شعرونه د بلې ټولګې تر کچې ورسېدل، بيا به يې د يوې ځانګړې ټولګې په توګه چاپ کړم. تر دې ټولګې وروسته ليکل شوي شعرونه مې ځکه په دې ټولګه کې رانه وړل، چې دا ټولګه د خپل زمان او مکان د حالاتو انځورنه کوي او نور وروستي شعرونه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې زمانې رنګ لري، نو ځکه مې دا ټولګه د خپل هغه وخت د ارزښت او اهمیت له مخې په خپله بڼه پرېښوده. په شعرونو کې مې هم ورته هېڅ ګوتې نه دي وهلي، یوازې هغه چاپي او املایي تېروتنې چې په تېر چاپ کې وې، هغه مې تر ډېره حده سمې کړې. ګرامري سمون خو هسې هم پر شعر یا نظم د پوره تطبیق وړ نه دی، نو هغه مې له خپل معمول حالت سره سم پرېښود. نورې خپلې خبرې نه اوږدوم او تاسې قدرمن، ددې ټولګې لوستو ته رابولم.

په درناوي
پوهندوی محمد اسمعیل یون
کابل- افغانستان
ارګ؛ د جمهوري ریاست ودانۍ
۱۳۷۸ل کال د سلواغې ۲۱مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د یو مات ژوندون کیسه ده، ژړغوني شانته ژاړي
نیمه مړه نیمه ویده ده، ژړغوني شانته ژاړي

او دا کیسه د یو یون کیسه ده، د یو ژوند کیسه ده او زموږ د زمانې د یو ژوندي تاریخ کیسه.

دا کیسه د هغو غمجنو شپېو کیسه ده، چې د ښار واټونه بیا له سره او په نوي ریتم جوړېږي...

...

کوڅه کې شور شو او هاها شوه کوڅه رنګه شوله
د ښار واټونو کې د بنګو او د چرسو واټ شو جوړ
په یوه نوي ریتم
او بیا بنګیانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو
پېغلـه یـې ګـډه کـړه بربنـډه لکـه سـپینه او معصـومه سپوږمۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه د هغو شپو او ورځو کیسه ده، چې د تقلبي قدرت پر ګډی ناست امام د وطن د مرګ تسبې تېروي او شکرونه باسي:

...

او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د
وږمو رنګین رنګین تخیل
اوس هر ماښام له شپږ پوړیزو خونو
پېغلې د خپلې حیا روح سپاري
د خدای(ج) د پرښتو ګوتو ته
او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پناه وروړي
خو امام ناست د هوس په مرمرینه خونه
په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبې تېروي
او د قدرت د جنون
د خوږو میو په ډنډونو کې بربنډ لامبي
او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

د دغو ټولو کیسو، شپو او ورځو شپو تر شا یو حساس او نوښتګر قلم چلوونکی ولاړ دی، چې په سرو اورونو کې یې هم د قلم نیغ سر چا ته ښکته نه شو او د مرګ او ژوند په اورنیو شپو کې یې هم د وطن سندره وویله او ښه په خوند یې وویله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لا تش اسمعیل و او یون یې لا نه وو پیل کړی، چې د کابل په سپېرو کوڅو کې زما ورسره اشنایي شوه، زه چې هر ځلي د اسمعیل نوم د ده په غیاب کې یاد کړم، نو بیا مې یو په تنه خوار، وچ کلک او ځیرک زلمی، د ښوونځي درې څلور کتابه په یوه اخبار کې راغبرګ په تخرګ کې نیولي نېغ سترګو ته ودرېږي.

اسمعیل ټیک هماغه شان چې اسمعیل(ع) له خپلو پښو څخه د زمزمو د اوبو چینې راوخوټولې، له خپلو خلاقو ګوتو څخه د نوښت ویالې راخړوبوي. دی ددې په څنګ کې چې زموږ د وطن د څلور کلنې ملي غمیزې انځورونه کاږي، خو شعر ته د تعهد او نوښت مساله یې هم له یاده نه ده ایستلې:

د زړونو زورو مو دلبرانو لوټ که
لکه وطن چې رهبرانو لوټ که

د تا د شونډو قهر زما زړه وېروی نه شي
دا روس کله کوی شي له افغانه سره جنګ؟

د یون په دغه ارزښتناک زیار کې یوه بله د یادولو وړ خبره د ټپې او ازاد شعر د انډول ده، سره له دې چې دغه کار د یون په ابتکار کې نه شي راتلای او تر ده دمخه زموږ نورو لیکوالو هم دغه کار کړی دی، خو په کوم انداز کې چې یون ټپه او ازاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر سره غاړه غړې کړي، زما په خیال زموږ په معاصر ادب
کې به یې بېلګې کمې وي، د بېلګو له راوړلو څخه یې په دې
نیت تېرېږم، چې نه غواړم ټول کتاب یو ځل په سریزه کې په
لوستونکو ولولم. د یون په شعر کې د زیاتو ښکلاوو څخه یوه
دا هم ده، چې هغه هره خبره لکه هماغه شان چې د وخت او
حالاتو ضرورت دی، نېغ په نېغه او رسا کوي، ګیلې او مانې
یې رسا د ښې منځ ولي او د پښتني ټولنې نیمګړتیاوې د یوه
حساس نقاد په شان راوباسي او د خلکو مخې ته یې ږدي:

چاوې یو قام زرو ته وکړه سجده
ما ته خو لر او بر پښتون ښکاري

...

دهېڅ مغول لښکر مې د زړه ښار کې پلی نه دی
شمشاد په وینو سور یمه خیبر وژلی یم

د زړه رڼا مې سره په وینو شوله
د هغې دغې عقیدې په نامه

له مرحوم استاد روهي سره مې د ځاني خبرو په ترخ کې له
خدای بښلي څخه دا خبره زده کړې وه، چې ویل یې: د هېڅ یوه
شاعر ټول شعرونه اوله درجه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدې خبرې په استناد باید وویل شي، چې د یون په دغه جونګ کې د ګوتو په شمېر دویمه درجه شعرونه هم راغلي، وګورئ د صراط پل، د سمال، زهر.

خو دا خبره په دې مانا نه ده، چې ګوندې د یون شعري یون پر همدې ځای ولاړ دی، یون ځوان شاعر دی او لا خو د خپلې شاعرۍ د لومړیو واټنونو لاروی دی، هغه به لا نور واټنونه وهي او یون به کوي او د پښتو پر لمن به د ډېرو داسې ګلو کر کوي، چې په ورېم او رنګ یې د خړ ځادري پښتون د ژوند پر شاړه کرونده د هیلو غوټۍ راسپړي.

که د پښتو ادب ټیکه داران مې په کفر محکوم نه کا او دا اجازت راکاندي چې د خپل ادب (پښتو ادب) پر لمن مې یوه پیش ګویي وکړم، نو باید ووایم چې زه له ګران یون څخه دومره هیلې، غوښتنې او د خلاقو کارونو انتظارونه لرم لکه څومره چې خدای بښلي علامه عبدالحی حبیبي صاحب کړي دي. زما دغه خبره به هېڅکله هم په دې مانا نه وي، چې ګوندې ما به د علامه صاحب شان ته خدای(ج) مه کړه په کمو سترګو کتلي وي.

یون زموږ د زمانې د تاریخ یوه پاڼه ده، که څوک یې مني او که نه؟ زه ورته بریالیتوب، په خوارونو تخلیقي کار او ښېرازه ژوند غواړم.

عبدالمالک بېکسیار

کوپنهاګن- ډنمارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷، د جون ۱۸مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاب

زما په اسوېلو ستا په نازونو تیره کېدو
په یو، وایه اشنا که په دوه ګونو تیره کېدو

زما ساده ملګرو، ای په یو نظر مینو !
لر ټینګ شئ چې د ښکلو په مکرونو تیره کېدو

منو د معشوقو د اداګانو تاب مو نه شته
څه لویه قرباني ده چې په زړونو تیره کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا د سترګو جنګ پخوا ځنې عادت دی
نو څه که اوس په دروغو په جنګونو تېره کېدو

بس یو ځل مې د شونډو په خوږو کې روح اوبه که
منم پس له هغه به د لوزونو تېره کېدو

یو چا په ګونګوسیو ورته غوږ کې داسې ووې:
راځه د یون د هیلو په قبرونو تېره کېدو.

۵/۴/۱۳۷۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروا ګانو سلګۍ

خلک خو وايي چې اولاد
د مور او پلار د زړه د مینې د باغ
تنکي ګلونه دي چې مړاوي شي او ورژېږي
نو زړونه هم مړاوي شي ورژېږي.
خو ما نه هېڅ هم ونه پوښتلې،
چې ستا د ګرانې نازنینې مور د هیلو،
امیدونو اروا ګانو چې سلګۍ وهلې،
او ستا د پلار د جنازې د وینو رنګ کټ چې،
د کلي منځ کې،
له تا نه پټ تېرېدو،
نو تا د لوی د پوال تر شا،
څومره په زوره زوره وژړلې !؟

۲۸/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دویمه، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده قتل

د سپینو اوښکو نور وای وربدلی وربدلی
د چا په سوو زړونو توبدلی توبدلی

افسوس د نرمې غېږې په خوږو کې دې تاو نه کړم
اسمان خو به څه نه وغورځېدلی غورځېدلی

دا څومره ساده قتل و چې بې اوره دې مړ کړم
تر شونډو دې وم کله رسېدلی رسېدلی

څه ګرمه پاچاهي به وه د جوجو او ماجوجو
که مخکې یې قاف نه وای ودربدلی ودربدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتا د خوږې مينې تول خواږه پر ما حرام دي
پر زړه باندې که نه وم لګېدلی لګېدلی.

۱۳۷۰ال کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند رنګ

لکه د شپې په زړه کې
چې د سهر د وړمو پانې
شونډې و سپړي موسکۍ شي
او رڼا د خپلو سرو مرغزلينو وړانګو
د شال ورېښمين پلو پر ځمکه خور کړي
نو ورځ زرغونه شي ترې
او بيا د ورځې د ښکلا د پرېشانۍ له سجدې
د شپې روح وتو کېږي.
داسې مې ژوند کې د غمونو د جام
له پيمانې څخه خوښي جوړېږي
او د خوښيو د خندا د غرو له څوکو نه مې
غم ځاځي
او د ژوند پاڼو ته مې رنګ ورکوي.

۲۸/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دويمه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهوه

ډېره ښه شوه چې په خلکو کې رسوا شوم
نه د ځان شوم نه د زړه او نه د تا شوم

ستا د شونډو د سپرلي د بوډۍ تال ته
په ژړا کې ګلې خنګه په خندا شوم؟

ددې سترګو په خوږو کې دې څه روح و؟
چې يوه شېبه کې څو ځلې پخلا شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــر دې زيـــات د نهيليـــو مـــاتم څـــه دی؟
د هغـــې ډولـــۍ چـــې تلـــه نـــو پـــه ژړا شـــوم

د غمونـــــو او دردونــــو دې دنيـــــا تـــــه
لويـــه ســـهوه زمـــا دا وه چـــې پيـــدا شـــوم.

۲۱/۸/۱۳۷۰
کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامعلوم قبرونه

که یوه ښه ګېډۍ د ګلو کړمه جوړه د زړه باغ کې
د احساس له پاڼو
او د وربښمین حسن ځلا ته یې د زړه د عاطفې د اوښکو ستوري،
لکه سپین ځاځکي د سهار د پرخې ونځوم
لاړ شم د کلي هدیرې ته !

نو به د چا پر قبر کېږدمه د ګلو ګېډۍ؟
د چا د قبر توغ به وموښم په خپلو سترګو ؟
د چا له شناختې نه به تاوه کړم د زړه د ارمانونو لمبه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا د قبر د سپېرو خاورو سپېره ګردونه
به د ماتم ماتم ژوندون پر تندي باد کړمه
په لپو لپو ؟
قبرونه ړېر دي
هديره ډکه ده
خو زه د خپلې نازولې مور او پلار قبرونه
نه پېژنم.

۲۹/۱/۱۳۷۰
د کوچني اختر دويمه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان او ځمکه پوه دي

عقل رنځور و ؟
د سورکۍ ښکلا د شونډو په خوږو يې
د زړګي د ارادې مزي تړلي وو ټول.
احساس يتيم و
زنګولې يې د خپلو ښو ټال کې
ځلېدونکې اوښکې
غيرت په وينو رنګ و
د کلي رنګه برک الوتې وه
يو وهم خور و،
هېڅوک هم پوی نه شول چې څه وشول
يوازې شنه اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلو رڼو سترګو
د رڼو اوښکو له ستورو څخه
هر څه چې وشول هغه ولیدلو
یوازې ځمکه پوه شوه
چې زما د زړه د ارمانو د وطن
څومره بې شمېره جنازې یې
زړه ته ننوېستې.

۳/۳/۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمه لاره

پرې مې ږدئ چې دود شم د ارمان په نیمه لاره
دا سې چې پرې ایښی یم جانان په نیمه لاره

زما د خوږې مینې نو په دې کې ګناه څه وه؟
سپرلی چې رانه لوټ کړلو خزان په نیمه لاره

اشنا شونډې غونچه کړه سترګې جام اننګې مینه
زړګی دې رانه وړی دی ارزان په نیمه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کـومې مینـې غـځو او د کـوم سـرود بـدلو؟
یـوازې چـې دې پرېښـودم حیـران پـه نیمـه لاره

هېڅـا د زمـانې د مکـر زیـر او بـم ونـه پوښـت
دې یون خو ورتـه څېرې کړ ګرېوان پـه نیمـه لاره.

۱۸/۸/۱۳۷۰
مرکزي لیلیه، کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري ستوري اوښکې

که د رانه زړه د ((پوهنې)) د ځوانۍ د ځوانو هیلو خندا
د ګل د شونډو د عطرونو سیند کې تاوه کړي
د خپلو ارمانونو لمبه
او د احساس له پاڼو پاڼو څخه جوړه شي ډولۍ د ژوندون
عاطفه سور او زرغون شال شي پرې راوغوړېږي
ته لکه سپینه سپوږمۍ ځلې په کې
سپرلی د ټول کلي کوڅې او لارې ووینځي په خپلو وږمو
او لمر د ټول طبیعت زړه ته په سجده کړي
خپلې نرمې وړانګې
د کلي لر او بر ګودر کې د منګیو اتڼونه جوړ شي
او زه تر شلو کلو وروسته،
څنې غوړې کړم د (چا) د اننګو په خولو
د وریت احساس د دنګو غرو د مست کوچي په شان یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل اواز له ترنمه سره
په ولو ونځوم
او ستا ډولۍ ته اوږه ورکړم د زړګي په قوت
څو مره به ښه وي چې نور خاندي د هوس په شونډو
او زه له ډېرې خوښې
ستا د ډولۍ له هره ګامه سره
په لپو لپو ستوري، ستوري اوښکې تویې کړمه ! !

۲/۳/۱۳۷۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتې هیلې

زړګی به په کې وران شي که ځیګر به په کې وران شي
زما خو به دا دواړه ستا نظر به په کې وران شي

زما د غیرتو او ستا د حسن دښمنۍ کې
مورچل وایه اشنا او که ګودر به په کې وران شي

د شوندو د سپرلو پاڼې دې مه رپوه یاره
زما د ماتو هیلو جوړ لښکر به په کې وران شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظلـــم او وحشـــت د پخلاینـــې پـــه اتـــڼ کـــې
لویان به نور هم لوی شي در په در به په کې وران شي

راځـــه د یـــون د هیلـــو پـــه زړه مـــه اړوه خـــاورې
د (هغـــې) معشـوقې د پـل اثـر بـه پـه کـې وران شـي.

۱۵/۸/۱۳۷۰
مرکزي لیلیه، کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځلورو کلو شپې مې

د یو ځوان عمر څپه مې
اسوېلیو رانه دود کړه
د ځلورو کلو شپې مې
د کوم چا روژه نیولي غوندې شمار کړلې په ګوتو
ددې دومره عمر پاڼو د رڼو سترګو انځور کې
مې هېڅ چا ته هم ونه ویل،
چې کوم رنځ مې په زړه ناست دی؟
د چا حسن مې ځنبي وینه؟
چا مې وړی زړه په مینه؟

۱۴/۲/۱۳۷۰
نصرو کلا - بګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کفر رحم

د لسو کلو درد مې له دې قام نه تپوس وکړئ
زما د وچو شونډو بیا له جام نه تپوس وکړئ

د کوم هوس په زړه کې سوز او درد د مینې ګورئ
د سوز او درد اثر له ما ناکام نه تپوس وکړئ

احساس مې راته رپي چې یار خاندي او زه ژاړم
د حال ژوندون خو دادی له انجام نه تپوس وکړئ

د یار له شونډو مه پوښتئ زما زړګي ته ګورئ
د کفر به څه رحم وي اسلام نه تپوس وکړئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پــه ګــودرو کــې چــې د چــا اســونه تېــر شــول
ســهر پــرې خبــر نــه دی لــه ماښــام نــه تپــوس وکــړئ

یــــو یــــون پــــه لویــــه لاره مینــــانو تــــه دا ووې:
که غواړئ ژوند مو اور شي ما بدنام نه تپوس وکړئ.

۱۹/۸/۱۳۷۰
مرکزي ليليه- کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسې

د انګار د سرو بڅرو
د وهمونو ژوند نه وروسته
د جنت د شنه انځور کلي ته لاړم
د مرموزې چوپتیا سیورۍ و
د دنګو کلاګانو
او د ونو د شنو پاڼو
پر زخمونو غوړېدلی
خو د زړه له درد نه جوړو
فریادي اوښکو کې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې دنګو کلاګانو
دنګو دنګو دېوالونو
او د شنو تاکونو پاڼو
د رازونو او رمزونو
غیرتونو او ننګونو
ډېرې ډېرې کیسې وکړې
ډېرې ډېرې...

۱۳۷۰ل کال
نصرو کلا - بګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره جنګ

بېګاه مې خوب کې وکه له جانانه سره جنګ
زړګي مې ګنې وکه له ارمانه سره جنګ

قربان دې له بڼو شم ته مې وله زه به خاندم
کوم چا دی کله کړی له خپل ځانه سره جنګ؟

د تا د شونډو قهر زما زړه وېروی نه شي
دا روس کله کوی شي له افغانه سره جنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شا چې کله ګورې نو په موسکو شونډو ګوره
اشنا پښتانه نه کړي پښېمانه سره جنګ

کوم څوک مې دا زړګی د عاطفې په اوبو وينځي
د نفس اورونه وژني کړي ګرېوانه سره جنګ

يو (يون) هم د همغو له لښکرو سره يو شو
چې سپين سباوون غواړي کړي زمانه سره جنګ.

۲۴/۸/۱۳۷۰
مرکزي ليليه- کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه وختونه چې وختونو کې مري

لکه وختونه چې وختونو کې مري
او زمانه لکه سرزوری پښتون
پر مخه درومي د مرګي غېږې ته
او شاته نه ګوري د ميو او ګلابو اتڼ
داسې مې روح او د زړګي پردو کې تاوه مينه
ستا قدمونه څاري
ستا قدمونه.... !

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینې تخیل

د یو مات ژوندون کیسه ده ژړغونې شانته ژاړي
نیمه مړه نیمه ویده ده ژړغونې شانته ژاړي

د سندرو وزر مات شو تخیل نه وینې څاڅي
په ماتم کې ننداره ده ژړغونې شانته ژاړي

د غمونو ډزې وشوې د شیرنې په کوڅه کې
د فرهاد د مرګي شپه ده ژړغونې شانته ژاړي

ولولیزو شپېو وران کړ د روښان تفکر څلی
د فکرونو جنازه ده ژړغونې شانته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتــه ښــکاري هنــدوکش کــې مغــوليزه شــمله هســکه
ټيټـــه شـــوې تـــاتره ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

د تورانـــو ژوبلـــورو د ملالـــو ښنګـــړي مـــات کـــړل
پښـــتنه لمبـــه ســـړه ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي

ستا د شونډو پانې چېرې څوک د اوښکو په تاو وينځي؟
د احســـاس پـــاتې ايـــره ده ژړغـــونې شـــانته ژاړي.

۱۰/۴/۱۳۷۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر په پاڼو

نن دې په سترګو کې پرون ښکاري
لکه په مرګ کې چې ژوندون ښکاري

بیا دې د زړه له ارادې نه خلاف
څنګه په شونډو کې پاځون ښکاري

زما احساسه- فکره ویلې نه شې !
درته د زور او زر تړون ښکاري

نور د ښکلا په سیند کې پورې وتل
پښتون پر ماته کښتۍ ستون ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا د ګـــل وطـــن د شـــعر پـــه پـــانړو
نـــن هـــم د ســـرو وینـــو مضـــمون ښـــکاري

چـــا وې یـــو قـــام زرو تـــه وکـــړه ســـجده
مـــا تـــه خـــو لـــرو بـــر پښـــتون ښـــکاري

د زړه پېښـــلیک مـــې یـــاره څـــه لـــه ګـــورې؟
پـــه هـــره پاڼـــه کـــې شـــبخون ښـــکاري

مـــنم پښـــتو مـــې ځنکـــدن نـــه منـــي
کـــه بـــر ســـکون شـــو نـــو لـــر (یـــون) ښـــکاري.

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهر

زړه مــې نــری نــری خــوږېږي د چــا مينــو بانــدې
څــومره بــې رحمــه طــاعون اوري ګلورينــو بانــدې

پــام پــرې ګــوزار د ګــل د پــانړو چېــرې هــم ونــه کــړئ
مالويــه کــړې خپلــه مينــه اوښــکو ســپينو بانــدې

مــا خــو دې ســترګو کــې د زړه وطــن ښــکلا کتلــه
چاوې (سقاو) زهر به څښې شونډو شيرينو باندې

څـــومره تـــو پير دی د مينـــو او قـــاتلو تـــرمنځ
مـــوږه پـــر مينـــو نـــه مړېـــږو دوی پـــر وينـــو بانـــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه تباه شوه احساس دود شو ښکلا وسوځېده
اوس د ښکلا سندرې نه لګي غمګینو باندې

چا وې د ګل وطن قاتلو ته دې هېڅ ونه وې
اوښکې مې اورې د وطن پر قاتلینو باندې

د اور پر لیکه سوې یون په لپو لپو ژړل
وې د وحشت تناب حاکم شو زړو ورېښمینو باندې.

۳/۳/۱۳۷۲
الینګار- لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا په کومو سترګو ګورې؟

تا خو وې چې زما دواړه سترګې ستا دي
په کې ګوره د خپل مات ژوند
د رڼو اوښکو د هيلو انځورونه
د سبا د اميد ستوري
د خوږمن زړګي اهونه.
تا خو وې: ((زما په سترګو کې دې ګل شي
که به يې ستا په مينه بل ته غړومه))
خو اوس ای د مينې څړيکې!
د ښکلا د سپوږمۍ وړانګې!
دغه نوی پسرلی چې:
ستا په زلفو کې يې وتومبل ګلونه
تا يې وموښل په مينه
په لاسونو کې لاسونه
دا په کومو سترګو ګورې؟

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بری که نا بری

مـــنم زمـــا کـــه دې ســـرور مـــات کـــړ
ســـتا د ښـــکلا مـــې هـــم غـــرور مـــات کـــړ

لـړ خـو مـې سـترګو تـه پـه ځیـر شـه اشـنا !
چـــا د لوزونـــو کـــوه طـــور ماتـــه کـــړ

مغولـــه خیالـــه ! پـــه ســـجده شـــه راتـــه
خوشـــال زړګـــي مـــې رنتبـــور مـــات کـــړ

تـــا مـــې پـــه زړه د اور بـــاران وراوه
مـا دې پـه سـترګو کـې د عشـق نـور مـات کـړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دې بـــرې کـــه نـــا بـــرې وبـــولم؟
چې په خپـل لاس دې خپـل منصـور مـات کړ.

۱۵/۵/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلی غرور

چا وې د ژوند سپرلي ته دې په کمو سترګو ګورم؟
پخوا که په رڼو و اوس په نمو سترګو ګورم

د تا د شونډو پانې چې غوړېږي او موسېږي
دا زه ورته محبوبې په شبنمو سترګو ګورم

قربان د د اسې مینې د غرور له سپېڅلتیا نه
چې خپل رقیب ته ګورمه په برمو سترګو ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څـو ځلـې دې راکـړل سـترګو سـترګو کـې زهرونـه
دې سـترګو تـه دې نـور څـو پـه پرچمـو سـترګو ګـورم

په دې ورانه کوڅه کې مې ځيګر او زړګی مات شـول
څـو اوس هـم ورتـه يـاره پـه صـنمو سـترګو ګـورم

زمـا د زړه چينـه کـې د عشـق اور دی لګېـدلی
نـو ځکـه ټـول جهـان تـه پـه همـدمو سـترګو ګـورم.

۱۲/۵/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپينو خولو پرخې

ياد خو به دې وي؟
چې يوه ورځ مې ستا په سترګو کې
د هيلو ګلان يو يو ټوکولو
لاس مې ستا په لاس کې کېښود
ټول وجود مې سره لمبه شو
ستا په زنه کې راټولې شوې
د سپينو خولو پرخې
ما په خپلو دواړو سترګو
په کې وليد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل مات برخلیک سیوری
ستا د مخ خولې مې وچې کړې په خپلو اسوېلیو
خو زما له سترګو اوس هم
سرې او سپینې اوښکې څاڅي.

۲۲/۵/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو سباوون

د زړونـــو زور مـــو دلبرانـــو لـــوټ کـــه
لکـــه وطـــن چـــې رهبرانـــو لـــوټ کـــه

زمـــا قاصـــد ســـتا پـــه کوڅـــه کـــې اشـــنا !
پـــه رښـــا ورځـــې رقيبـــانو لـــوټ کـــه

د عـــــاطفې د بـــــڼ د ګلـــــو لښـــــکر
خـــزان لـــوټ نـــه کـــړ باغوانـــانو لـــوټ کـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربـــــه ! د تــــا د ديــــن روښــــانه څــــراغ
پــــر ديــــن مينــــو پتنګــــانو لــــوټ کــــه

زمــــا د تــــول عمــــر د هيلــــو ســــپرلی
د کلــــي ټولــــو مشــــرانو لــــوټ کــــه

د معشــــوقې د مــــخ د مشــــکو کــــاروان
تــــر غلــــو لاړ نــــه شــــو کاروانيــــانو لــــوټ کــــه

د اســــمعيل د اوښکو ســــپين ســــباوون
شــــاوخوا ټولــــو اشــــنايانو لــــوټ کــــه.

۱۹/۵/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهرجنه خندا

څـه د احسـاس څـه د جـذبې پـه نامـه
ځـوانې مـې لاړه د هغـې پـه نامـه

د وینـو جـام مـې نڅـوي پـر شـونډو
د تـا د شـونډو د کعبـې پـه نامـه

د زړه رڼـا مـې سـره پـه وینـو شـوله
د (هغـې) (دغـې) عقیـدې پـه نامـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د توپـــــانيزو اســــو ېليو لښــــکر
ســترګو دې لــوټ کــړ د جرګــې پــه نامــه

د زهرجنـــې خنـــدا شـــنه پســـرلي
پــر مــوړه اوري د وعــدې پــه نامــه

اوښــکې مــې ځښــلي اســو ېلو کــې لامــبم
دار تــه مــې بيــايي د نشــې پــه نامــه.

۱۴/۹/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا وزرونه

په فرهاد فرهاد زړګي مې د اورونو پرېشاني شوه
په شيرين جنت وطن کې چې مې جوړه سقاوي شوه

د منصور عقل لمبه به څنګه پانې شي د مينې؟
د سپين دېو منطق کې ډوبه د عشقونو پاچاهي شوه

د احساس پانو رژېږئ، د عطرونو وږمو ژاړئ
سندريزو ولولو کې پابندي په پسرلي شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خنــدا وزرې پــرې کــړئ، د ګلونــو غــاړې غــوټې
د ژړا پــه اور کــې کېنــئ عقيــده مــو اســلامي[1] شــوه

عقلــه څنګــه ورتــه ربــړدې؟ ورتــه جــګ کتلــی نــه شــې !
ستـا رڼـا کـې د غلـو څنګـه کـامراني شـوه کاميـابي شـوه

ای د اور پــه ميــوو مســتو د عشــقونو ســپينو ســتورو !
د ظلمونــو شــپه رڼــا کــړئ ګنــې ختمــه زنــدګي شــوه.

۱۵/۹/۱۳۷۲
کابل

---

[1] هغو کسانو ته اشاره ده چې په غلطه، اسلام د غم دين معرفي کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام شکرونه باسي

د ګلو ښار لمبه لمبه شو
او د چڼو پېغلو
له سپینو سپینو مړوندونو نه د وینو لمبې دارې وهي
د ښار واټونو کې ګزمه ګرځي د وهم د ډوان
او ګرځوي پر دواړو ولو د مرګونو ډالۍ
په څلور لارو کې دي جوړې هډېرې د ژوندون
هره کوڅه د ښار رنګ شوې ده په اوښکو وینو
اوس د بنګړیو بازار سوی دی د غم په لمبو
او د شنو ، سرو ، سپینو بنګړیو پرځای
د رنګارنګه کارتوسونو درمندونه جوړ دي
او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د وږمو رنګین
رنګین تخیل.
اوس هر ماښام له شپږ پوړیزو خونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې د خپلې حیا روح سپاري
د خدای(ج) دفرښتو ګوتو ته
او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پنا وروړي
خو امام ناست دی د هوس په مرمرینه خونه
په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبیح تېروي
او د قدرت د جنون
د خوږو میوو په ډنډونو کې بربنډ لامبي
او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

۱۲/۹/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اور په جبل کې

په اوښکو لوند په وینو سور قسمت
زما په برخه شو منصور قسمت

چا وې د ناز غرو ته دې سر ټیټوم؟
درته ټیټ کړی یم مجبور قسمت

هر اسوېلی مې شي پرهر په شونډو
په زړه مې لوبې کړي ناسور قسمت

ددې ټپي وطن ګزک زخمونه
کله جوړېږي په رنځور قسمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پـــرې ګـــلان، دی پـــر مـــازهر شـــیندي
ماتـــه جـــوړ شـــوی دی تربـــور قســـمت

ځـــواني مـــې تېـــره کـــړه د اور پـــه جبـــل کـــې
بـــدل مـــې نـــه کـــړ رنتبـــور قســـمت

د ســـره دوزخ د لمبـــو تـــاو مـــنم خـــو:
جنـــت کـــې نـــه غـــواړم مـــزدور قســـمت.

۱۵/۱۱/۱۳۷۲
تېمرګره- دیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوړنی

هغې د ژوند پاڼې کړې ژېړې د جانان د پسرلي په هیله
هغې د خپلې فرښتې غاړې امېل څخه کړه جوړه ګردنۍ د ټوپک
د خپل باتور جانان لپاره په وربښمینو ګوتو
هغې پنځه لس کاله تېره کړه د ژوند څپه پر شونډو لکه
زهر د مرګ
او اخترونو کې یې ونه لیده چا پر سرو ورغوو د نکریزو سپوږمۍ
هغې په شپه ورځ کې پنځه وخته دربار ته د خدای(ج)
د تقدس په ورېمو وړله د جانان د مقدس جنګ د بري سندره
خو یوه ورځ یې جانان راغی د دې کوره پوري
جامې یې سرې ګردنۍ سره وه په اهونو او سرو وینو باندې
او د ټوپک له خولې یې سره او شنه لوګي جګېدل
نو چې یې ولګېدې سترګې د هغې په ولولیزو کتو
او ښاپېریزې ښکلا
د تور ټوپک په میل یې کش کړ له معصومو زلفو
د زر کلن عفت سورکی پوړنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځه کې شور شو او هاها شوه کوځه رنګه شوله
د ښار واټونو کې د بنګو او د چرسو واټ شو جوړ
په یوه نوي ریتم
او بیا بنګیانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو
پېغله یې ګډه کړه بربنډه لکه سپینه او معصومه سپوږمۍ
او د هوس سترګو پرې جوړ کړل پر زړګي زخمونه
د پېغلې مخ باندې خورې شوې د نري رنځ د نهیلي ژوند
د اوښکو لیکې،
خو پېغلې پورته نه کړه دا ځلې د خدای(ج) دربار ته
سپین لاسونه
او د نهیل شمال په مړو ورږمو یې
د مات ولس ټپي اهونو ته
په نرمو شونډو ورو وویل:
((پر ېږدئ چې خړ سېلاب مې یوسي
په لامبوزن جانان مې ډېره نازېدمه))

۲۰/۱۱/۱۳۷۲
تېمرګره-دیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا حورو !

چې دې په سترګو کې نیولی نه یم
ښکاري همدا چې دې بللی نه یم

د اسوېلو مزل د هجر د ښتې
په لنډه لار در ته راغلی نه یم

هره موسکا دې زړه کې اور بلوي
په خوله یم چوپ د ننه غلی نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نـــاز د غـــرو خنـــدا دې وړلای شـــمه
د غـــم فرهـــاد يـــم نـــازولی نـــه يـــم

د رڼـــا حـــورو شـــپه راتـولـــه نـــه کـــړئ !
زه يـــې تـــر شـــونډو رســـېدلی نـــه يـــم.

۲۴/۱۲/۱۳۷۲
الینګار- لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهرو فصل

د رڼا پانې خو مو بلې کړې د شپې په لمن
خير که يو څو داغونه شنه شول د ډيوې په لمن

د جنت مينه د ښکلا د عواطفو ستوري
مو ره کرلي دي د خپلې معشوقې په لمن

احساس شو مات خندا ژړېږي ښکلا نه غوړېږي
چا کړ د زهرو فصل شين د عقيدې په لمن

زما پر زړه د پرهرونو د سپرلي ګلونه
دومره تورونه لګېدلي دي ددې په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به د جام شونډو کې چېرې وي موسکا د میو ؟
د عقیدې سېلاب شو خور د میکدې په لمن

شونډې مې رېږدي زړه مې تښتي ویې نه شمه چې:
څومره ژړا وه د کابل د هدیرې په لمن

نور د هوس د جنتونو ډنډ کې ولمبوئ
ما ویده پرېږدئ تل د مینې د نشې په لمن

د سترګو یون، د زلفو یون، د شونډو یون جانانه !
څنګه دې یوځای کړل د خپلې ارادې په لمن؟

۲۲/۱۲/۱۳۷۲
الینګار-لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ویل چې د ګلونو ښار به وران شي؟

چا ویل چې د جنت حورې به وزانګي د اور په تنابونو
په پستو ګلابي شونډو
په وربښمینو نرمو پښو؟
چا ویل د قاف د غره د بوان به راشي
د وحشت د عقیدې له اباسینه
او زموږ د ارمانونو د جنت ناوې به تاوه کړي
د خپلو هوسونو د زهرونو د شپو جام کې؟
چا ویل زما د مینې په کابل کې به (یزید) راژوندی کېږي
جوړوي به د ګلونو له سرونو درمندونه
نړوي به د ښکلا د عواطفو محلونه؟
چا ویل یو چنګیزي شمال به بیا له پورته راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینو د ګلپاڼو په رنګونو
د ملالو د غیرت په میوندونو
او د ګلو ښار به بیا له سره وران شي
د وحشت په ځناورو او د ېوانو
او په خپلو چنګیزیانو یزیدانو؟

۱/۱/۱۳۷۳
الینګار- لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولولیز پسرلی

د ارمانونو زړه مې دې یووړ
لکه د ورځې روح چې شپې یووړ

د غریزې د میوو مست سباوون
تورې راکښلې عقیدې یووړ

د ولولیزې ځوانۍ سور پسرلی
په یو نظر رانه هغې یووړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون روح رانه په نوم د جنت
پر دین میني معشوقې یوور

لا مو د قهر په تاو سېزي هیلې
څه که ارمان موتر کعبې یوور

عشقه تباه شو ستا د حسن لمر
چا په سره زور چا په پلمې یوور.

۱۹/۱/۱۳۷۳
نصرو کلا - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو احرام

(د یوې ګډې مشاعرې په ترخ کې)

((که چا پېر له تورو سترګو لام په کار دی
غلـه په زړونو لګېدلي پام په کار دی))

چې زنځیر د مغولیزو وختو مات کړي
یو خوشال مې د منصور د قام په کار دی

ستا د ښکلو او شېرینو شونډو زور ته
ګلې ماغوندې فرهاد بدنام په کار دی

د سهار په رڼاګانو ډېر شکمن یم
زما مینې ته سکنی ماښام په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا سرې کافرې شونډې رنګ په عشق کړي
زما زړه ورته مو سکی اسلام په کار دی

ستا د مینې دښکلا طواف ته یاره
د رڼو اوښکو یو سپین احرام په کار دی

د کابل حسین زړګیو شهیدانو
د یزید دوزخ کې نور قیام په کار دی

د وطن د حسن پانې مې باد یووړې
ورته نور د ترحم نظام په کار دی

د احساس د نوح بېړۍ په ډوبېدو ده
د غمیزو د توپان فرجام په کار دی

د هوس ستوري دې خاندي تاج محل کې
مور مینو ته د عشق مقام په کار دی.

۱۳۷۳/ چنګابښ
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو

زمانې د زمانې لمن نیوله،
شپه د ورځې، ورځ د شپې د روح په وړانګو
د تقدیر مزو تړله
زېږېدل په کې د لمر ژوندون ستوري
د ګل پېغلو له سورکو نازکو شونډو
سندریز تفکر زړونو کې وزر وغوړولی
عقیدې و عواطفو ته ځیګر په لاس نیولی
د ګلونو د سندرو اتڼ جوړ و
نخښېدل ورته د مینې د غاښولو ځیګرونه
تاوېدل ترې د وږمو د تخیل د بڼ ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یو (چا) له کومه راوړ
د کینې د زهرو جام
د پستو پستو خبرو له خوږو میو نه جوړ
او نږدې یې کړ د مینې عقیدې د سورکو شونډو تر سرونو
عقیدې لا په سر نه و اړولی د کینې د زهرو جام
چې د شونډو د احساس پر زړه یې راغلل خزانونه
په زړګي کې یې شول مړاوي د ښکلا د عواطفو سره ګلونه
نو شوه ټوله عقیده د زهرو روح د قهر سیند
بیا یې لوټ کړل د سپېڅلو احساساتو ارمانونه
د ورېمو د سپوږمۍ حسن د خوږې مینې وزرونه
او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو.

۱۲/۱/۱۳۷۳
کارګري قصبه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جانان او یو جام

چې د رڼا په لوري ګام اخلو
موږ یې له زلفو انتقام اخلو

د مقدس اور عبادت وي مینه
خود یې له شونډو نه الهام اخلو

د روح وطن یې راته رنګ کړ په غم
اوس یې هم نوم په احترام اخلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نمــرود وختونــه شــي شــداد شــي امــام
هــر څــو کــه ذکــر د اســلام اخلــو

عشــقه دا ســتا لــه غوربــدلي جنــت
مــوږ يــو جانــان اخلــو يــو جــام اخلــو.

۱۳۷۳/زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ږه خوا ږه زخمونه

سترګې مې ډکې شوې د اوښکو د لمبو له تاوه
د زړه پردو کې مې د غم زلزلو جوړه کړه د وهم څپه
زړګی مې وایي چې د خپلې معشوقې مخ کې په زوره زوره وژاړمه
او د احساس لمبې سرې کړمه په خپلو چغو
خو دې ګلپاڼې معشوقې مې په سورکیو او چاودلو شونډو
چې د سیلیو ګرد یې ناست و پر خوږو اننګو
او د زړګي له هر یو تار یې څڅېدلې وینې
د حال په ژبه راته ورو وویل:
((زه پر تا څومره نازېدمه
تا په سرو شنو د ہوانو خرڅه کړم مینه.
د سترګو توره نو اوس:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته مې خپل غمونه ډېر دي
په لويه لار کې راته مه ژاړه مېنه))
نو ماچې تېټ کړ د احساس سر د ويده تفکر سور ګرېوان ته
زړه راته وويل زما معشوقه((خاوره)) د دردونو له بڼ
د حقيقت په ژبه
څومره خواږه خواږه زخمونه سپړي.

۱۷/۱/۱۳۷۳
نصرو کلا- بګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستورو قافله

ستړګو نه ستا د مخ ډیوه تېر وو
ځکه تر وړانګو لاندې شپه تېر وو

د زړګي پاڼې غوړېدلې پرېږده
ورته د ژوند ټپي کیسه تېر وو

ستا د موسکا د پسرلو په هیله
پر زړګي ژوند لمبه لمبه تېر وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر اسوېلی مې شي منصوره وینه
ژوندون په دار لکه نشه تېروو

شهید وطنه ! ستا د زړه پردو کې
یو وخت د ستورو قافله تېروو

شونډې پر شونډو راته کېږده موسکی
روح ته د سره دوزخ وږمه تېروو

د خندا پېغلو وربلونه تیت کړئ
د یون د هیلو جنازه تېروو.

۷/۸/۱۳۷۳
کاګري قصبه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړاوی جانان

چې هم دې فکر هم ایمان شي جانان
څومره به مینې درته ګران شي جانان

د زړه په پاڼو مې بلېږي هجر
کاشکې چې پرخه شي باران شي جانان

د روح غوټۍ مې په کې وغوړېږي
ما ته هم دین شي هم قران شي جانان

د تخیل په وزرو خېږم ورته
خیر دی که ستوری د اسمان شي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومــره ګلونــه پــرې د اوښــکو شــيندم
چې پـه شـمېرلو يـې سـتومان شـي جانـان

بيـا بـه مـې پربـوزي دګرېـوان پـر کلـي
چـې مـې تـر اوښـکو نـه ارزان شـي جانـان

چـــې د خپـــل زړه دښـــار جنـــډې وويـنـــي
ځـــومره بـــه مـــړاوی را روان شـــي جانـــان

درد بـــه دې وي خومحسوســـېږي بـــه نـــه
چې هـم پـردی شـي هـم دې ځـان شـي جانـان

وړې د لونګـــو ښـــار تـــه ښـــکلې پښـــتو
ګوندې چې (يون) ددې ((کاروان) شي جانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمال

یو ګل دې له وربله نن شمال راوړی دی
زما سوو داغونو ته یې شال راوړی دی

زما پر مړاوي روح باندې دې وشیندل ګلونه
څه رحم دې په زړه کې ذوالجلال راوړی دی

د شعر زړګی مې ګل شو پټ په شونډو کې موسبږي
کوم چا ورته د تا د سترګو خیال راوړی دی

د څو کلونو درد مې په یوه شېبه کې هېر کړ
ریبار مې ستا سو کور څنې د سمال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا واک دې منم چې هم مې ښکېل هم مې ازاد کړې
يـــوه لاس کـــې دې جـــال او بـــل کـــې تـــال راوړی دی

جانانـه تنـدی وریـن کـړه بیـا يـې مینـه بانـدې کېـږده
د زړه لـــه وینـــو جـــوړ مـــې درتـــه خـــال راوړی دی.

۱۵/۲/۱۳۷۴
کارگري قصبه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې پيغمبر

يو سپين د سبا ستوری وم سهر وژلی يم
د ګل د شونډو پرخه ومه لمر وژلی يم

په زور نه يم مات شوی ښکليه پورته راته ګوره
د تا په نوم يې ياره په هنر وژلی يم

کوم څوک چې مې په زړه کې پيغمبر د مينې جوړ کړ
د روح پر کور مې ناست دې پيغمبر وژلی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغــه کلــي پېغلــې او منګــي پــر مــا خبــر دي
ګــــودر یمــــه وژلـــــی مــــازیګر وژلــــی یــــم

د کـوم مغـول لښـکر مـې د زړه ښـکار کـې پلـی نـه دی
شمشــاد پــه وینــو ســور یمــه خیبــر وژلــی یــم

پــه دې کــې د رقیــب د تــورې ننبــه ګــوره نــه شــته
د خپــل دلبــر پــه غېــږه کــې دلبــر وژلــی یــم.

۱۳۷۴/زمری
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرو ټپونو کان

د زلفو په تیارو کې دې په نور نیولی یم
بس زه خو دې د ظلم په تنور نیولی یم

سهر په وینو رنګ کړمه ماښام په اوښکو لوند
د وخت امام دا زه څنګه تربور نیولی یم

د زړه شیمه مې نه شته هسې مینه مینه وایم
دې لوز ته چې هم ټینګ یمه غرور نیولی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا شــونډې پــاڼې پــاڼې چــې ورېــږې پــر مــا هســـې
جانانــه بیــا دې کــوم غــم تــه ضــرور نیــولی یــم

د ســتورو پــټ خــو هغــو جــادوګرو شــغلو مــات کــړ
دې تنـــدر نــو زه لمــر پــه کــوم قصــور نیــولی یــم

د زړه د پرهــرو پټــري مــې چــوي خندېــدی نــه شــم
د ســـرو ټپونـــو کـــان یمـــه ناســـور نیـــولی یـــم

چــا وې غبــرګه جنــت، شــونډې شــراب زلفــې وږمــې دي
دا ځکـــه ورتـــه زه همـــېش تـــرور نیـــولی یـــم.

۹/۲/۱۳۷۴
مکروریان- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼو مومن

ماښام شو خور د سهرونو پر بام سيوری کوي
لکه کوم ذهد چې د شونډو پر جام سيوری کوي

لمر راخېږي له مغربه د نمرود په ګوتو
د شرق د ښکلو لمر ګلو پر قام سيوری کوي

د پيغمبر فکر ژوندی دی خو د زړونو پر تخت
په وينو سور يو د جاليزه امام سيوری کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ښــامار وژل د پــانهو مــومن نــه شــي کړلــی
دومره هوښيار دی چې پر ونو په پام سيوری کوي

زړه مې لمبه شي چې دې زلفې پرمخ وغورېږي
کفر ته ګورم چې پر ښکلي اسلام سيوری کوي.

۱۳۷۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صراط پُل

چې ستا په تخیل مې تخیل نیولی دی
منمه د ګل شونډو کې مې ګل نیولی دی

دا خال د سپین تندي دې پاکوم د زړه په توره
مور تل په تاترو باندې مغول نیولی دی

د زړه وینې مې څاڅي لاس دې لرې که جانانه
(کوم د بو) غونډې دې سخت لکه کابل نیولی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور به د هر ښکلي د خندا په لمبو سوزي
دا زړه چې مو هر چاته په منګول نیولی دی

د مینې قاتلان یې ځنې څرنګه تېرېږي؟
زما مظلوم ملت د صراط پل نیولی دی

په سترګو کې دې یون شوم زړه کې یون په خوله کې یون شوم
دې مینې دې څه ښکلی تسلسل نیولی دی.

۱۳۷۴/مرغومی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جام جنازه

یو شور شو د جامونو شو قیام په میکده کې
چا وې پرون ساقي شولو اعدام په میکده کې

سهر د لمر په وړانګو جوړوي تسبیح له ستورو
د روح امام یې ناست وي هر ماښام په میکده کې

ساده زړونو سجده کړه د محراب په لور په مینه
د فکر ستورو ولیده امام په میکده کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــه ســترګو یــې د اوښــکو پــانې ورو ورو تو بېــدلې
د جــام جنــازه پورتــه کــړه بــل جــام پــه میکــده کــې

تــر ســپین قرانــه لانــدې د جــامونو ډنــډ کــې ګــورم
د مکــر ذاهــد بیــا تــړي احــرام پــه میکــده کــې

د زړه د وطــن ښــار مــې یــو ځــل بیــا پــه وینــو لامبــي
نــن بیــا نــرخ ټاکــل شــوی مــې د قــام پــه میکــده کــې.

۱۳۷۴ل کال
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو په وزرونو

يــو عشــق مــې لوبولــو د ســندرو پــه وزرونــو
کــوم چــې رانــه شــهيد کړلــو د زغــرو پــه وزرونــو

شــمله شــمله لــوګی شــو د غــره غبــرګې ځنــې پورتــه
څــــه اور دی لګېـــدلی د نښـــترو پـــه وزرونـــو

يــو دېــو د قــاف د غــره پــه ځنګلونــو کــې مېشــته دی
د ژونــد ډولــۍ مــې وړي د ســوداګرو پــه وزرونــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښار د پېغلو خال وړي او د غاړو امېلونه
یو دوه ماران راوړي جادوګرو په وزرونو

څه لو دی د ګلاب ګلاب سرونو په وطن کې
یو اور خو خدایه بل کړې د لوګرو په وزرونو

پرون رمه له غره نه راغله کلي ته یوازې
څه سره وینه پرته وه د ګور ګورو په وزرونو.

۵/۲/۱۳۷۵
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید غرونه

د مینې ستوری مې غاټول نه دی
ځکه زړګی مې پرې راټول نه دی

غرونه شهید دي، دښتې بورې ناستې
ورته امېل د ګلو شپول نه دی

زړونه مو اخله خندا مه راکوه
د مینې ښار دی کار په تول نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپـــې خپـــې دریابـــه غلـــی درومـــه
د ژونـــد مـــاڼو مـــې ســـندر بـــول نـــه دی

ســـتونی زبیښـــي د ښـــار د هـــرې پـــاڼې
لـــه میـــوډک یـــې لا کنـــډول نـــه دی.

۵/۵/۱۳۷۵
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور شپې

د ژوند سندره ليکمه د ګلو په خولو
د شعر ځيګر مې وينځمه د ښکلو په خولو

د وهم د بو څلورو شپو کې تېر کړلو له ستوني
کوم ښار چې و جوړ شوی د نتلو په خولو

د يار سترې احساس مې په کې ورو ورو خوبومه
د زړه سيورې مې لوند دی د سنځلو په خولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی جـورې زمـورې لـه وینـې، دی جـوړ د چـا لـه مینـې
د ژونـد ځـراغ بـل نـه شـو د ښـاغلو پـه خولـو

د شـنې جلګـې لـه پاسـه کـړه پـر سـپینو لېچـو دمـه
کـوم چـا درتـه وینځلـي د شـنو ولـو پـه خولـو

اشنا لاس دې نږدې کړه چې پـه سترګو ورتـه ځیـر شـم
د بخـت سـتوری مـې ګـورم د منګولـو پـه خولـو.

۲۸/۵/۱۳۷۵
کارګري قصبه-کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري لمرونه

د جانان شنه خندا مې بيا له کومه لوري راځي
د غزل اوښکو کې مې بيا د مينې توري راځي

دلته هر غم قدم په پام ږدي بيا ښکلا لټوي
د تلې ښار دی غم هوښيار دی سودا ګوري راځي

د شعر مېوه مې زېږېخنه ده بازار نه لري
د ژوند پر هر فصل مې ډول ډول سيوري راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـا تلـی سـپین امـام د قـاف د ځنګلونـو د پـو تـه
زمـوږ د اوښـکو هیلـې بیـا پـه هغـو پلـوري راځـي

زړه کـې مـې ګرځـي يـوه ګرمـه شـان وږمـه د پښـتو
د قلـم نـوکې تـه مـې ټـول ټکـي سـرزوري راځـي

بیا مې د زړه ارمان موسکی شي بیا شي مړاوی غوندې
چـا وې وطـن تـه دې لمرونـه چـا وې سـتوري راځـي.

۱۳۷۵ل کال
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روح سپېڅلی زور

د هیلو شونډو کې مې پاڼې بیا ثمر نیسي
پس له کلونو مې ګلونه بیا ګودر نیسي

زه یو سېلاب شومه د اوښکو او سرو اسوېلو
دی راته لار کې د سپېرو شګو سنګر نیسي

دا چې شمله یې راټیټېږي نه، جګېږي پسې
دا خو پرې خدای(ج) د خپلې مینې خپل وزر نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــرون یـــې ســـر کـــې وه نشـــه د فرعونیـــت د فکـــر
نـــن راتـــه خـــړې خـــړې ګـــورې ځـــان او تـــر نیســـې

دا خـو د روح سـپېڅلې زور دی د خدایﷻ عشـق وینځلـی
پـــه یـــوه وړانګـــه چـــې د ټـــول تـــورتم لښـــکر نیســـې

بیـــا د نـــازو بچیـــو وترلـــې تـــورې تـــر مـــلا
چـا د ګـورګین د مـرګ ویـل چـا وې شـیبر نیسـې.

۲/۳/۱۳۷۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر پري

د ښـــکلا ســـيمه شـــپې نيـــولې ځانتـــه ښـــار جـــوړوي
د ژونـد پـه هـر واټ کـې د دار لـه پاسـه دار جـوړوي

مـوږه د لمـر وږمـې شـهيدې کـړې د شـپې پـه کـاڼو
اوس مـــو لـــه کلـــي پـــټ تېرېـــږي بلـــه لار جـــوړوي

مـا ځنګـوي د تيـارو څڼـو کـې د خـداى(ج) پـه نامـه
ځانتـه د ژونـد پـه نـوم يـو ښـکلى سپين سهار جوړوي

ربـه د تـا پـه نـوم مـې ژونـد اخلـي پـه خپلـه ګټـه
د وخت واکمـن څومره هوښـيار دى څه ښـه کـار جوړوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلــه د ښــو پــه نــوم قربــان کلــه د بــدو پــه نــوم
دا فرښــتې څــومره پــه ســخته زمــا بــار جــوړوي

د شــعر پــري مــې مــروره شــوه د شــعر لــه روحــه
ســپينې خبــرې دې لــه شــعر څنــې شــعار جــوړوي.

۱۳۷۵ل کال
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سند ریزه وږمه

د ژوند په هر فصل مې ځي راځي غمیزه وږمه
د زړه په پاڼو کې مې رپي دا دودیزه وږمه

زه د وربښمو د رباب تارو ته خوب کومه
جانان مې خیال باندې راشیندي او سپنیزه وږمه

شهیده وراڼګه یم د خپلو ستورو شپو وژلې
زړه کې مې بله ده د خپل غشي اوریزه وږمه

د ژوندون هر واټ کې مو جوړ دي وژنځای د ګلو
لکه بیرغ پرې باندې رپي ارمانیزه وږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره غاټول زړونه قربان کړل په همدې هیله چې:
د ساندو کلي کې به راشي سندریزه وږمه

شمله زړه، پوړنی زوړ دی، منګی زوړ دی خو هم
څومره خوږه خوږه تېرې اوري پتمنیزه وږمه

د جنګ اسونو مې د دښتو ګلان ټول ستړي کړل
خدایه یو ځل خو پرې خوره کړې سوله ییزه وږمه.

۱۳۷۲ل کال د غویي ۲۲مه
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر حجاب

د ژوند مړاوې سندره مې رباب کې راولم
د وینو شپو کیسه د عشق کتاب کې راولم

دا سر ربه ! مات شوی دی، ټیټ شوی چاته نه دی
خو تاته یې پنځه وخته محراب کې راولم

نن بیا د غزا ډول د هندوکش په سر غړېږي
سپېرې طالبې څڼې مې په تاب کې راولم

د نقد ملایان ګرځي له دُرو سره په ښار کې
د شعر پېغله مې ځکه په حجاب کې راولم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا تړلــــي لاس وو ســــتا درنــــې درنــــې څپېــــړې
یــو وخــت خــو بــه اشــنا دا پــه حســاب کــې راولــم

د ســره قهــر غلامــه بیــا د چــا غېــږې تــه درومــې !
د ســپینو وړانګــو تــاو بــه پــه کــولاب کــې راولــم

خندا موسکۍ موسکۍ شي چې پر شونډو د کبانو
یــو شــور خــو د ســندرو پــه دریــاب کــې راولــم

پــه دې بــه هــم د ډېــرو لــه زړګــو شــي لمبــه تــاوه
دا وران د زړه وطــن چــې نغمــه بــاب کــې راولــم.

۱۳۷۵ل کال د کب ۱۷مه
لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمد خان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیا ته راغلی. روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولې دي، ترهغه وروسته کابل ته راغلی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو.استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده ور وسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده و منله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر **۱۳۸۵**ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلو اکیډمیکو او لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندیدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو تـه خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي زه ددې شاهد يـم، هر کله چې يون کومـه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پـر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونـه دواړه راپـارولي دي، منفي غبرګونونـه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونـه اکثـره د ولـس دمشـرانو ، روښـنفکرانو او نـورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيـا هـم خپـل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کـار تـه دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونـه دي، چې لـه تېـريـو نـيم کـال راهيسـې پرې په منظم ډول کـار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې تـه اينبودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختيـاوې پـه کـې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کـار سرتـه رسول اسانه کـار نـه دی استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي پـه توګـه هم خپـل فرهنګـي رول ادا کړی، پـه پېښـور کـې يـې د دوو المـان مېشـتو فرهنګـي ټولنـو (دافغانسـتان دکلتـوري ودې ټـولنې) او(د پښـتني فرهنـګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکـار پـه توګـه د بېلابېلو ليکوالـو پـه لسګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اثـار، ایډیټ او چـاپ کـړي دي. دغـه راز یـې پـه سـلګونو کـورنیـو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.
سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	د استاد الفت نثرونه	درېیم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق ننګیال شعري منتخبات	دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

• د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
د پوهنوال روستارتره کي اثر — دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- .د افغانستان فرهنگي میراثونو ته یوه کتنه
  د نینسي دوپرې اثر — دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر — دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

- د اماراتو سفر — د اماراتو یونلیک — دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی — د اروپا یونلیک — لومړی ۱۳۸۷
- دپښتناګون ترځنډو — د امریکا یونلیک — لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه — دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری — دویم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود — دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي ژبانونه — دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت — شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل — دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې — دویم ۱۳۸۷
- ببرړنی لویه جرګه ولسواکي او زورواکي — دویم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال — لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې — لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون — لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر — لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای(ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او سپلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

pə oruno ke səndəre

(songs in the fires)

By:
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-09-9
9 789936 500099 >

د خپرونو لړ: (۱۰)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library